అధికారి

రాచకొండ విశ్వనాథశాస్త్రి

(1959 ఆంధ్ర పత్రిక వార్షిక సంచిక నుంచి)

ఈ కథ రాయాలని నాకు చాలా కాలమునుంచీ ఉంది. తీరా రాద్దామని కూర్చునేసరికి ఎలా మొదలుపెట్టడం? ఎలా రాయడం అని చాలాసేపు ఆలోచించవలసొచ్చింది. ఆలోచించగా నాకు తెలిసిన పెద్దమనిషొకాయన గుర్తుకొచ్చి ఆయన చెప్పిన సలహా జ్ఞప్తికొచ్చింది. ఆయన ఏవిటన్నాడంటే కథలో ప్రధాన రసం, లేక ఓ సన్నివేశంలో ప్రధాన రసం – దాని ప్రకారం అన్నీ సరిదిద్దుకోవాలండీ అన్నాడు. వాతావరణమంతా మన కథకి అనుగుణ్యంగా చిత్రించుకోవాలండీ అన్నాడు. అంటే కథలోని నా మనసులో తుఫాను రేగినప్పుడు, ఉరుములు మెరుపులు పెనుగాలి బీభత్సం వాటినన్నింటినీ పిలకలు పట్టుకు లాక్కొచ్చి వాటిని నా చుట్టూ తిప్పుకోవాలన్నమాట.

సాఫీగా సాగిపోయే నా ప్రేమలత టక్కున తెగిపోయినప్పుడు ఎక్కణ్ణించో అక్కణ్ణుంచి వీణనొకటి ఎత్తుకొనైనా వచ్చి దాని తీగెలు తెంపుకుని వానిమీద నా తలని దీనంగా వాల్చుకోవాలన్నమాట. నా ఆశలన్నీ వాడిపోయి రాలిపోయినప్పుడు, మోడైపోయిన చెట్టునొకదాన్ని వెతికి వెళ్ళి చూసుకుని అక్కడ మోకాళ్ళమీద

తలపెట్టుకుని కూర్చోవాలన్నమాట. నాకిష్టంలేనప్పుడు ఆకాశం సిరా పులిమినట్టుగా ఉండాలన్నమాట. నాకు సరదా పుట్టినప్పుడు అది వజ్రాలు పొదిగినట్టుగా ఉండాలన్నమాట. నాకు తెలిసిన ఆ పెద్దమనిషి చెప్పిన సూత్రం ప్రకారం ఈ కథ మొదలు పెట్టేసరికి –

రాత్రి పదకొండు గంటల సమయంలో ఊరవతల నూకరాజు పాకకి అవతల ఉన్న ఇసక మైదానం, వెన్నెల వెలుగులో, పరిచిన బంగారు తివాసీలా ఉంది. మైదానం మధ్య దంపతుల్లా నిల్చున్న తాటిచెట్ల కమ్మలు, చల్లగాలిపెట్టే కితకితలకి, కిలకిల్లాడుతున్నాయి. వాటి పక్కనే ఇసక తిన్నెమీద ఆడుతున్నాయి. ఆకాశంలో చంద్రుడు ఎలా మెరుస్తున్నాడంటే తిన్నెమీది నూకరాజులా జిగజిగ మెరిసిపోతున్నాడు.

ఈ కథకి నూకరాజు హీరో.

ఆ తిన్నెమీది చంద్రుడు ఏదో చుక్క రాకకోసం ఎదురు చూస్తూండగా, అంతలో అల్లంత దూరంలో ఓ చుక్క మిలమిల్లాడింది. "తాటి నెట్లాన వాలెట్టు"కొని ముందుకి నడిచింది. చుక్కని చూడగానే 'పరిగెట్టి ఎదురెళ్ళి' ఎత్తుకు తీసుకొచ్చి ఒళ్ళో వేసుకున్నాడు నూకరాజు.

ఒళ్ళో ఉన్న పిల్ల పేరు నాగరత్నం.

ఆమె ఈ కథకి హీరోయినా?

మీరే చెప్పాలి.

ఆమె, పదిహేడేళ్ళ కుర్రవాడి కంటికి అట్టమీద కనిపించిన అహల్యాదేవి బొమ్మలా ఉంది. ఆమె పద్దెనిమిదేళ్ళ బంగారం. ఆమె నూకరాజుకి దొరికిన పెన్నిధి.

'జంట తాటి చెట్ల దగ్గర కూర్చున్న వాళ్ళిద్దర్నీ చూడ్డానికి చల్లగాలి చప్పుడు చెయ్యకుండా ఒచ్చింది. వాళ్ళని చూదు చూడని పైనున్న చంద్రుడు పక్కనున్న చుక్కకి సైగచేసాడు. చూసి సిగ్గుపడ్డ చుక్కమ్మ తెలి మబ్బు చెంగుని చాటు పెట్టుకుని దొంగచూపు చూసింది.

చంద్రుడూ, చుక్కలూ, చల్లగాలీ వాళ్ళిద్దర్ని చాలాసేపు చూసాక నూకరాజు నాగరత్నంతో "మనిద్దరం పెళ్ళాడదాం ఏం?" అన్నాడు.

పెదవుల్ని విడిపించుకున్న తరవాత, నాగరత్నం "మా అమ్మక్కూడా ఇష్టమే" అంది.

"నీకెలా తెలుసు?" అనడిగాడు నూకరాజు, సంతోషం పట్టలేకుండా.

"నిన్ను పెళ్ళిసేసుకోమని రోజుకోసారి సెప్తుంది" అంది నాగరత్నం. మరింక నూకరాజుకి సంతోషం ఆగలేదు. ఆ సమయంలో అప్పాయమ్మ అక్కడుంటే ఆమెని కూడా ముద్దులాడేసుందునతను.

ఐదారు సంవత్సరాల కిందటే వచ్చి హార్బర్లో కళాశీగా కుదురుకున్నాడు. అతనుండేది ఊరిచివర ఆరుగదుల తాటికమ్మల వాసాల ఇంట్లో ఓ గదిలో అద్దెకి ఉంటున్నాడు.

ఓ రోజు సాయంకాలం హార్బర్లో కూలిచేసుకుని నెమ్మదిగా ఇంటికొస్తూ ఇంటివైపు చూసేసరికి నూకరాజు కంటికి కొసా గది గుమ్మం ముందు ఉదయకిరణంలా ఓ పిల్ల కనిపించింది. దేవత వెలిసిందా అనుకున్నాడు నూకరాజు. కాళ్ళూ చేతులూ ముఖం తొందరగా కడుగుకుని బోగట్టా చెయ్యడానికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

సూర్యుడు అస్తమించేసాడు. వెన్నెల మసగమసగ్గా వెలుగుతోంది. ఇంటిముందు నులకంచం మీద నూకరాజు కూర్చున్నాడు. ఎదురుగా ఓ విరిగిన ఇటికమీద కూర్చుని తన వృత్తాంతమంతా అతనితో చెప్పనారంభించింది అప్పాయమ్మ.

వింటే అదేం కొత్త వృత్తాంతం కాదు. సాధారణంగా జరిగేదే. వాళ్ళదసలు తాళ్ళవలసట. అప్పాయమ్మకి 'కన్నోరిదీ అత్తోరిదీ' కూడా ఆ ఊరే. బతికి బాగుపడ్డ ఊరూ అదే. నెత్తిమీద 'కొంగేసుకుని ఒచ్చీసిన' ఊరూ అదే. అక్కడే ఆమె కాపురం కూలిపోయింది. అక్కడే ఆమె సంసారం చల్లారిపోయింది. ఆమె కడుపున పుట్టిన మగపిల్లలంతా అక్కడే 'మంటగలసిపోనారు' తాళికట్టినవోణ్ణి మశూచికమనే అసిరెమ్మ అక్కడే పొట్టనెట్టుకుంది. అక్కడున్న 'దోసెడు గుడిసెక్కా' కోర్టువారు అక్కడికే వచ్చి టమటమలాడించీసినారు. అన్నీపోగా మిగిలిన తాతలనాటి ఇల్లు మట్టి దిబ్బయిపోయి ఇప్పటికీ అక్కడే ఉంది.

'కట్టుకున్న మొగుణ్ణి సంపేసుకున్నాను. కన్న కొడుకుల్ని సంపేసుకున్నాను బాబూ. కాన్నాకు సావు రాలేదు. పుస్తిలతాడు పోనాది పుట్టిన పిల్లలు పోనారు. ఇళ్ళు పోనాయి. ఎడ్లు పోనాయి. ఏరుకున్న గింజలు పోనాయి కడకి నమ్ముకున్న భూదేవకూడా పోనాది.

కాని రమ్మని పిల్చినా అప్పాయమ్మ కింతవరకూ సావింకా రానేదు. మరింకేటుంది? ఒక్కగానొక్క ఆడకూతురుంది ఈ ఆడకూతుర్నెట్టుకుని ఈ ముసిలి ముండ కూతుర్నేటి సెయ్యడం బాబూ? మరింకక్కడ ఏటుంది గనక సెయ్యడానికి. సేసేదేం నేక డొక్కలు సేత్తో ఒట్టుకుని ఇదిగో పట్నావిలా పారొచ్చినాం. కూలిదక్కితే సుష్టు. నేకపోతే పస్తు.”

“అరె. అయితే మీకెవరూ దిక్కులేరన్నమాట” అన్నాడు నూకరాజు.

"దిక్కెవరు నూకరాజు బాబూ? ధరణి బూదేవి, ఆపైన దేవుడు. ఆ యెనక నీలాటి మారాజులూను" అంది అప్పాయమ్మ. ముంగిట్లో ఇద్దరూ అలా మాట్లాడుతూ ఉంటే చూరుకింద నీడలో రాటనానుకుని కూర్చుంది నాగరత్నం. తన కథంతా నూకరాజుతో తల్లి చెప్తున్నప్పుడు ఆమె గుండెలు శోకం వల్ల పొంగిపొంగి దిగాయి. చూరవతలి వెన్నెల ఆమె తడిసిన కళ్ళల్లో సలసలకాగింది.

అనురాగం అంకురించడంతో తలొకరూ తలోలా చేస్తారు. ఒక్కొక్కడు అవతల పార్టీకి తన మనసుని రెండు చేతుల్తోనూ పట్టుకు వెళ్ళి ముందే అర్పణ చేసేస్తాడు. మరొకడు అవతల పార్టి మనసుని జబర్దస్తీగా దోచేస్తాడు. లేకపోతే చల్లగా లాగేస్తాడు. నూకరాజు ఆ సాయంకాలమే తన మనసుని నాగరత్నానికిచ్చేసి ఆమెనీ ఆమె తల్లినీ "ఆదుకుంటాను" అని భీష్మ ప్రతిజ్ఞ పట్టేసాడు. ఆ క్షణం నుంచి వాళ్ళకతను కంటికి రెప్పా, కాలికి చెప్పూను. కొంతమందికి చాకిరీ చేసి మెప్పించడమే కాని షోకు చేసి మెప్పించడం తెలీదు. నాలుగు రోజుల్లో వాళ్ళకి నాలుగేళ్ళ సేవ చేసాడు నూకరాజు.

ఆ రోజున అప్పాయమ్మ కంటికి ఎటు చూసినా ఒక్కలాగే ఉంది. చంద్రుడు బూజు పట్టిపోయి వేళ్ళాడుతున్నాడు. వెన్నెలంతా పాలిపోయి బూడిదలా ఉంది. చెట్లన్నీ జీవచ్ఛవాల్లాగా, పైనున్న చుక్కలన్నీ చావబోయేవాళ్ళ ప్రాణాల్లాగా ఉన్నాయి. మరి, గాలి బిగిసిపోయి చచ్చేపోయింది. ఇంతలో కాలం ఎలా తిరిగిందంటే రాట్నంలా గిర్రున తిరిగింది. ఆరోజున అస్తమించిన సూర్యుడు ఆ తరువాత అరవైసార్లు ఉదయించాడు. నూకరాజు దయవల్ల అప్పాయమ్మకీ నాగరత్నానికీ ఆ అరవై రోజుల్లోనూ కూలిదొరకని రోజు ఒక్క రోజూ లేదు. మరి అప్పాయమ్మకి ఎటు చూసినా ఒక్కలా చక్కగా ఉంది. చంద్రుడికి బూజులు పోవడంతో వెన్నెలకి తేటొచ్చింది. గాలికి చలనం, చెట్లకి చైతన్యం చుక్కలకి ప్రాణాలు వచ్చాయి. అదంతా అలా పున్నమినాటి రేయిలా ఉండడం నూకరాజు పనివాడితనం.

పెళ్ళాడ్డం 'అమ్మక్కూడా ఇష్ట'మేనని తెలుసుకున్న నాటి రాత్రి నూకరాజుకి సుఖం వల్ల నిద్రపట్టలేదు. అయినా మర్నాడు ప్రొద్దున్న మంచమ్మీంచి సంతోషంతో వచ్చాడు. ఆ విధంగా ఆ రోజు, మర్నాడు, మరో రోజు మరో రోజు వరసగా సంతోషంతోనే వెళ్ళాయి.

అయితే కాలం ఒక్కలా ఉండదనే సంగతి మీకూ, నాకూ అప్పాయమ్మకీ బాగా తెలుసు. ఆ సంగతి నూకరాజుక్కూడా ఓ రోజున బాగా తెలిసొచ్చింది. ఆ రోజు సాయంకాలం పన్లోంచి ఇంటికొస్తూ ఇంటికి అల్లంతదూరంలో టక్కున ఆగాడు నూకరాజు.

ఈ క్షణం నుంచీ నాకు కష్టాలు ప్రారంభమౌతాయి, నష్టాలు సంభవిస్తాయి అని ఎవరిమట్టుకి వారికి కొన్ని కొన్ని సమయాల్లో, తగినంత బలమైన కారణం లేకుండానే, అనిపిస్తుంది. అప్పాయమ్మ ఇంటిముందు ఓ పదిమంది మూగి ఉండడం మాత్రం చూసాడు నూకరాజు. 'ఆ, మనకేదో కీడు మూడిందిరా' అని అతనికి తోచడానికి అంతకంటే ఎక్కువ కారణం ఏమీలేదు. ఊరవతల, పాకలవెనక, కొండవెనక సూర్యుడు కునికేసేడు. అటుకేసి చూస్తే కొండవెనక ఊరేదో కాలిపోతున్నట్టుగా ఉంది. అంతటా ఎరుపుడాలు కమ్ముకుంది. నూకరాజు కొంచెం ముందుకి నడిచేసరికి ఓ ఆడమనిషి ఏడుపు అతని చెవిని పడింది. ఏడుపు వినిపిస్తోందే కాని ఏడ్చేమనిషి కనిపించడం లేదతనికి. తొందరగా ముందుకి నడుస్తూ అతను 'నాగరత్నం నాకిక లేదు' అనుకున్నాడు వెళ్ళి జనాన్ని ఒత్తిగిలించి చూస్తే అక్కడ నాగరత్నం నిజంగానేలేదు అప్పాయమ్మ నెత్తీ నోరూ కొట్టుకుని ఏడుస్తోంది.

ఏం జరిగిందని అడుగుతే 'గోరవైపోనాది బాబూ', 'గోరం గోరం బాబూ ', 'గోరం కాకపోతే ఇంకేటి బాబూ' అనడమే కాని ఎవరూ ఏమీ చెప్పరు, అప్పాయమ్మ మాట్లాడదు, ఏడుపు మానదు. ఆఖరికి నూకరాజు కేకలు వేసి అడగ్గా ఏడుస్తూ ఏడుస్తూ అప్పాయమ్మా, దగ్గుతూ దగ్గుతూ ఓ ముసలాడు కలిసి జరిగిన సంగతంతా చెప్పారు. కొన్ని కొన్ని వివరాలు కొంతమంది మధ్య మధ్య అందిచ్చారు.

అసలు ఏంటి జరిగిందిటా అంటే

సాయంకాలం నాగరత్నం ఇంటికి 'బేగొచ్చేసి' బజారుకి వెళ్ళి గింజలు కొనుక్కొచ్చి వాటిని చేట్లో వేసుకుని ఇంటిముందు కూర్చుని చెరుక్కొంటోందటి. అంతలో ఎండాడ మనిషొకామె 'ఎర్రగా పొడుగ్గా ఉంటది, పొడుక్కాళ్ళ డాకూ, ఊరందరమందిరీ ఎరుగుదురు', ఆ మనిషి గోనెమూటొకటి నెత్తిని పెట్టుకొచ్చి, మూట దించుకుని 'ఓలమ్మ కుశిన్ని మంచి నీళ్ళొయ్యమ్మా, దప్పికేస్తంది ' అని నాగరత్నాన్ని మంచినీళ్ళడిగిందట. అమాయికమ్ముండ కూతురు, నాగరత్నానికా మనిషి గురించేమీ 'తెల్దు దా ' అంచేత సేటక్కడే ఎట్టి 'ఇస్తానుండమ్మా' అన్సెప్పి నీళ్ళ కోసరం ఇంట్లో కెళ్ళిందట, ఇంతలో ఆ పొడుక్కాళ్ళ డాకూ ముండ పోలీసు వాళ్ళొస్తున్నారని ఎలా పసిగట్టిందో ఏమోకాని, ఇంట్లోంచి నాగరత్నం వచ్చేలోపున తెచ్చిన మూటక్కడే ఒగ్గేసి మాయవైపోనాదట. అంతలో 'ఏవమ్మోయ్ ఏటామూటా?" అని అడిగేరట వాళ్ళు.

'ఎవరూ. పోలీసోళ్ళు' ముగ్గురు యూనీఫారాల్లో ఉన్నారు. ఒకడు మన తెలుగోడి బట్ట కట్టుకున్నాడు. వాళ్ళలా అడిగేసరికి ముంతలో తెచ్చిన నీళ్ళు ముంతలో అక్కడే జార్చేసి, రెండడుగులు వెనక్కి జరిగి "నాకు తెల్దుబాబూ" అందిట నాగరత్నం

"నీకు తెలవకుండా నీ ఇంటికాడకెలా ఒచ్చింది? రెక్కలెట్టుకొచ్చి వోలిందా? నేక ఇత్తనం వేస్తే మొల్సిందా?" అని వాళ్ళడిగారట.

ఆ మాట మీదట "ఆడమనిసి దప్పిక అడిగింది ఆ మనిసొగ్గేసిపోనట్టుంది బాబూ" అందిట నాగరత్నం

"ఆ మూటేటో తెల్దని ఓ పాలన్నావు, ఆడమనిసొగ్గేసిందని మరోపాలన్నావు. మరింక మూడో పాలేటంటుందో ఏటో మూటిప్పి సూడండ్రా" అని ఆళ్ళల్లో ఆ తెలుగు బట్టేసుకున్న జవాను మూట విప్పించేడట.

మూట విప్పించి చూస్తే అందులో ఇంకేముంది? ఒక రెండుమూర్ల మోటారు ట్యూబు ముక్క నిండా మూడు గేలన్ల దొంగసారా ఉంది. చూసి గజగజ వణికిపోయింది నాగరత్నం.

"అమాయకపుదీ ఆడముండ కూతురూ నిజవే కానీ ఇయన్నీ పోలీసోడిక్కావాలా బాబు? అంజలీ దేవి బొమ్మ నా మాసక్కగున్నావు కాని, ఎవుడికీ తెలవకుండా ఎన్నోళ్ళనుంచోలే ఈ యాపారవూ, అన్సెప్పి ఆడపిల్లని నడునడమని టేసన్‌కి నడిపించుకుపోనారు. గోరం కాకపోతే ఇంకేటి నూకరాజు బాబూ"అని ముగించేరు వాళ్ళు.

'ఇంతా జరిగి ఎంతసేపయింది?'

‘ఓ గంటసేపయింది.’

‘మరైతే నాగరత్నం పోలీసు స్టేషన్లో నా ఉంది?’

‘అక్కడే వుండుండాలి.’

‘ఆ పొదుక్కాళ్ళదెక్కడికి పోయింది?’

‘ఏమో ఎవడికి తెలుసు? మీరంతా చూస్తూ ఎందుకూరుకున్నారు?’

‘మేవేం సూళ్ళేదే.’

“సూడకపోతే ఈ కథంతా మీకెలా తెలిసింది?"

"చూస్తే మట్టుకు మేవేం చేస్తాం, మమ్మల్ని కూడా నడమంటే నువ్వొచ్చి ఇడిపిస్తావా ఏటి?"

"మరైతే ఇప్పుడేం చెయ్యడం?"

గాభరాపడ్డం తప్ప మరేం చెయ్యడమో తెలియడంలేదు నూకరాజుకి. ఇంటికి పోలీసువాడొచ్చినా, అప్పులవాడొచ్చినా, యములాడొచ్చినా ఇంట్లో అందరికీ ఒక్కలా ఉంటుంది ప్రాణాలు పోతున్నట్టుగా ఉంటుంది అవతల అప్పాయమ్మక్కూడా గాభరాగానే ఉంది. ఆమె అకస్మాత్తుగా ఆపదలో పడ్డంతో గోతులో పడ్డట్టుగా అయిపోయింది. అయితే, గోలచెయ్యడమే కాని గోతులోంచి లేవడమెలాగనే ఆలోచన లేదావిడకి నూకరాజు బాబూ. అన్నిటికీ నువ్వే ఉన్నావంటుంది. ఆ మాట నూకరాజుకి మరీ భారంగా ఉంది. అయితే ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? నూకరాజు కదే తెలీదు. అతను తెలివైనవాడే కానీ అతందగ్గర కిటుకులు లేవు. మరి – ఎర్రటోపీ, వంట సారా, దొంగకేసు, నల్లకోటు, తప్పుడు సాక్ష్యం, తెలియని తీర్పు, జరిమానా, జెయిలుగోడ ఇటువంటి వాటితో వ్యవహరించి తప్పించుకు తిరిగి ధన్యుడవాలంటే కిటుకులు తెలియాలి నూకరాజుకవే తెలీవు.

అన్నీ తెలిసిన మేస్త్రీకడున్నాడు. అతనిదగ్గరకి వెళ్తానన్నాడు నూకరాజు.

‘ఎక్కడికైనా వెళ్ళు. కాని పిల్లని మట్టుకు నాకప్పచెప్పు, నూకరాజు బాబూ, తండ్రీ, వచ్చే జన్మలో నీ కడుపున పుడతానంది’ అప్పాయమ్మ.

కాళ్ళీడ్చుకుని నూకరాజు వెళ్ళేసరికి మేస్త్రీ మందుమీదున్నాడు. నిషామీద ఉన్నప్పటికీ (నిషామీద ఉండడంవల్లనే) అతగాడు నూకరాజు చెప్పిందల్లా శ్రద్ధగా విన్నాడు. వింటూ చుట్టపొగని బాగా లాగాడు. విని, చుట్టపొగని దూరంగా వదిలాడు. పోలీస్ స్టేషన్లో జామీను తెచ్చుకోవాలంటే అయిదురూపాయలుండాలన్నాడు మేస్త్రి. తెస్తానన్నాడు నూకరాజు. కాని మరి ప్రమాదముందన్నాడు మేస్త్రి.

‘జామీను కోసం స్టేషన్‌కి వెళితే వాళ్ళు నిన్నుకూడా మోసేసి కొట్లో తోసేగల ప్రమాదముందన్నాడు’

నాగరత్నం కోసం అలానే వెళ్ళి కొట్లో కూర్చుంటానన్నాడు నూకరాజు.

‘ఇద్దరూ వెళ్ళి కొట్లో కూర్చుంటే మీ ఇద్దర్నీ బైటకి లాగేదెవడు?’ అని ప్రశ్నించాడు మేస్త్రి.

‘అయినా పోలీసు వాళ్ళు అనవసరంగా నన్నెందుకు లోన వేస్తారు? ‘ అని అడిగాడు నూకరాజు. నీకేం తెలీదు పొమ్మన్నాడు మేస్త్రి. తరువాత కొన్ని ప్రశ్నలు వేసాడు.

‘పిల్ల వయసులో ఉందా?’

‘ఉంది.’

‘ పిల్ల బావుంటుందా?’

‘సినీమా స్టార్‌లా ఉంటుంది.’

‘పిల్ల నేరవేం చెయ్యలేదు నిజమేకదా?’

‘చెయ్యలేదు. నిజం.’

‘అందుచేత ఏమన్నమాట? 'ఆ పిల్లమీద అబద్ధం కేసెట్టడానికి ' పిల్లమీద వాళ్ళకి కావేషీ అయినా ఉండుండాలి లేదా, ఆ పిల్ల మీద వాళ్ళలో ఎవడో ఒకడు కన్నైనా వేసుండి, చేతిలోకి లాగుదామనే ఉద్దేశంతో లోపలకి లాగుండాలి. ఏదైనప్పటికీ మద్దెన నువ్వడ్డొస్తే నిన్ను మరి కోనేరా వాళ్ళు?’ అన్నాడు మేస్త్రి.

"అంతన్నాయమా?" అన్నాడు నూకరాజు.

"నీకూ నాకూ అన్నేయం కాని పోలీసోడిక్కాదు. ఆడిసేతిలో పవరుంది సేతిలో పవరుంటే నెత్తికి పొగరెక్కుతుంది" అన్నాడు మేస్త్రి

"మరైతే జడ్జి, కోర్టనేదా?" అనడిగాడు నూకరాజు.

"ఉండకేం? జడ్జి, కోర్టూ వున్నది మున్సీబు కోర్టూ వున్నది. మేస్ట్రీటు వోరి కసేరి కూడా వుంది కాని అక్కడాళ్ళందరూ కళ్ళుమూసుకుని తూకం ఎయ్యాలంట. అది రూలు. నీకు తెల్దు కామోసు" అని మనకి పడమటనుంచి పంపిణీ అయిన న్యాయశాస్త్రపు మూలసూత్రాన్ని నూకరాజుకి టూకీగా తెలియజేసాడు మేస్త్రి. మేస్త్రి దగ్గర అన్ని విషయాలూ తెలుసుకున్నాడు. కానీ ఏమీ హెచ్చరిగ్గా లేదు నూకరాజుకి. ఆకరికి మేస్త్రి ఏవిటన్నాడంటే "రేపు కోర్టు కెళ్ళాల. తేలే రంగేదో అక్కడే తేలాల" అన్నాడు.

ఇంటికి తిరుగు ముఖంపట్టాడు నూకరాజు, మనసంతా ఎలా ఉండాలో అలా ఉంది నూకరాజుకి. అంతా తల్చుకుంటే అతనికి అదోవిధమైన జుగుప్స కలిగింది. నాగరత్నం పోలీస్ స్టేషన్లో ఉన్నదనే విషయం అతని అణువణువునీ బాధపెట్టింది. బంగారు చిలకని ఆలుగ్గుడలో అదిమి పెట్టినట్టుగా అనిపించినదతనికి. మల్లె మొగ్గని మంటలోకి తోసినట్టుగా అనిపించిందతనికి అసలతనికి ఇంటికి వెళ్ళాలనిపించడంలేదు. పిల్ల ఏదని అడిగే అప్పాయమ్మతో ఏమని చెప్పడం? నాగరత్నాన్ని, వెన్నెల్లో ఇసక తిన్నెమీద కూర్చుని, ముద్దులాడ్డం సులభమే "ఆ పని నువ్వే చెయ్యాలా ఏవిటి?

చాలా మంది చెయ్యగలరు, చేతనైతే చిలక పిట్టని ఇనప తెరనుంచి బైటకి లాగి అప్పుడు చూపించు నీ తడాఖా" అని అప్పాయమ్మ అనదు కాని ఆమె అన్నట్టుగానే బాధపడ్డాడు నూకరాజు. అతనికి వళ్ళంతా చెమట పట్టేసింది. అతనికేదో ఒకటి చేసేద్దామనుంది, కానీ ఏం చెయ్యాలో ఏ విధంగా చెయ్యాలో అతనికి తెలియడం లేదు. బలమైన పనులు చాలా చెయ్యగలడు తను. కానీ ఈ పని చెయ్యలేకుండా ఉన్నాడు. అరవై ఘనపుడడుగుల ఎత్తుకు తిరగ గలిగీ, అరడుగులే లోతున్న నీట్లో ఈదలేని వాళ్ళా అయిపోయేడతను. ఇంటికి వెళ్తూన్నప్పుడు నెత్తిమీద ఏ బరువూ లేకపోయినా అతని అడుగు నెమ్మదిగానూ బరువుగానూ పడుతోంది. ఆ అడుగులు బరువుగా పడి పడి ఇంటికి అరవై అడుగుల దూరంలో ఆగిపోయింది. ఆగి చూస్తే అతనికి మరో దృశ్యం కనిపించింది.

అప్పాయమ్మ గది గుమ్మంలో దీపం వెలుగుతోంది. దీపం పక్క నాగరత్నం కూర్చునుంది. ఆమె దేదీప్యమానంగా వెలుగుతోంది.

చిన్నప్పుడొకసారి నూకరాజింట్లోంచి ఆవొకటి తప్పిపోయింది. దాని కోసం ఊరంతా తిరిగి తిరిగి అది దొరక్క పోగా 'వెర్రి మొహం' వేసుకుని వెనక్కి తిరిగొచ్చాడు. ఇంటికొస్తే అది గుమ్మంలో కట్టేసుంది అప్పుడు సంతోషించకుండా ఉండలేకపోయాడు కానీ అదోలా 'ఫీ'లయేడు. కళ్ళు మూసి జెల్లకొట్టి కంటిముందు మిఠాయిపొట్లం పెట్టినట్టయిందతనికి తిరిగి అలాగ మళ్ళీ ఫీలయ్యాడు నూకరాజు.

రాత్రి పదిగంటలవుతుంది. గుమ్మంలో నాగరత్నం కూర్చునుంది. ముంగిట పది పదిహేను మందిదాకా కొలువు తీర్చి కూర్చున్నారు. మాములుస్థానంలో తిరిగిన ఇటిక ముక్క వేసుకుని అప్పాయమ్మ కూర్చోనుంది, వాళ్ళందరికి ఎదురుగా నులకమంచం మీద ఠీవిగా మరో ఆసామీ కూర్చున్నాడు. నూకరాజుతో పాటు మరో నలుగురైదుగురు కూడా అప్పుడేవచ్చి కూర్చోడంతో అతనిరాక నెవరూ గమనించలేదు

నూకరాజు గుండెలు నీరసంగా కొట్టుకున్నాయి. గుమ్మంలో పిల్లని చూడగానే నెత్తిమీద బరువు దిగిపోయినట్టుగా అతను తేలిక పడ్డప్పటికీ, అతనికి వంట్లో సత్తువంతా కూడా దాంతోపాటు పోయినట్టయింది చుట్టూ కూర్చున్న వాళ్ళంతా మంచం మీద కూర్చున్న ఆసామివైపే చూస్తున్నారు. అతన్ని అప్పాయమ్మ తెగపొగుడుతోంది.

ఆ సమయంలో నూకరాజుకి తన చిన్ననాటి సంగతొకటి తటాల్న గుర్తుకొచ్చి ఆ నాటి దృశ్యం అతని కళ్ళముందు నిలిచింది.

తల్లీ తండ్రితో పల్లెటూళ్ళోనే ఉండేవాడు నూకరాజు. అప్పటికి బాగా చిన్నవాడు పశువుల్ని చూసే పనంతా అతనిదే ఆ రోజుల్లో. అప్పట్లో అతనికి రవ్వలకొండ అనే చెలికాడుండేవాడు ఒక రోజున ఇంకా మధ్యాహ్నం కాలేదు. పదీ పదకొండు గంటలవుతుందేమో. తమ కళ్ళం దగ్గర పాకలో పొయ్యిదగ్గరెందుకోగాని కూర్చున్నాడు నూకరాజు.

బైట కనుచూపుమేరలో అంతా పచ్చ పచ్చగా ఎర్రెర్రగా కనిపిస్తోంది. గాలి మందంగా వీస్తోంది. దుమ్మెక్కడా లేకపోడం చేత, వడబోసినట్టుగా ఎండ శుభ్రంగా ఉంది. రాజుగారి లోగిలో సిమెంటు గచ్చులా ఆకాశం చక్కగా సాపుగా మెరుస్తోంది దూరాన్న ఉన్న కొండల గుంపులు ఘనీభవించినమబ్బుల్లా కనిపిస్తున్నాయి నీట్లో చేపల గుంపులా ఆకాశంలో కొంగలబారొకటి గీత గీసుకుని గిడిమీద పోతున్నట్టుగా నిదానంగా పోతోంది. కాలవకి అవతలివైపున మామిడితోటల్లో చిలకలు చేసే అల్లరి కలకల వినిపిస్తోంది. దూరాన్న రామినాయుడి పొలంలో కుప్పమీదికి చేనుకట్టలు ఎగుర్తున్నాయి. కుప్పమీద కుర్రవాడొకడు ఎగెరి గెంతి తలపాగా ఊడిపోగా కేకలేసి సర్దుకుంటున్నాడు. ఎక్కడో ఆడంగులు పాడేపాట గాలికి కెరటాలు కెరటాలుగా వినవస్తోంది. అల్లంతదూరంలో గట్టంట ఓ పదేళ్ళ పిల్ల కుడిచేతిని చక్రంలా తిప్పుకుంటూ చెంగు చెంగున పరుగెడుతోంది. కమ్మల సాలలో కూర్చుని చూస్తే అంతా స్వచ్ఛంగా సుందరంగా నిజంగా దేముడు సృష్టించినట్టుగానే ఉంది. పచ్చగా ఆకు పచ్చగా నీలంగా నిర్మలంగా లోకంలో పాపం అంటూ ఎక్కడా లేనట్టుగా ఉంది.

సాల్లో పొయ్యి దగ్గర కూర్చున్న వాడు లేచి బైటకొచ్చి సాలముంగిట నిల్చున్నాడు. నూకరాజు నిల్చున్నాడేకాని నిల్చున్న కొంతసేపటిదాకా తన పక్కనే రవ్వలకొండ కూడా నిల్చున్నాడని చూసుకోలేదతను.

రవ్వలకొండ అంత నిశ్చలంగా ప్రతిమలా నిల్చున్నాడు. ఆ కుర్రవాడి ముఖం ఆ సమయంలో అతి అమాయకంగా ఉంది బాల బుద్ధుళ్ళ ముఖం పెట్టి నిల్చున్నాడు కాని వెనక్కి దాచిన అతని చేతుల్లో అలుగ్గుడొకటుంది "ఏవిట్రా వీడెందుకిలా నిల్చున్నాడు?" అని నూకరాజు అనుకునే లోపున ఓ పిట్ట కీచుకీచుమంది. అంతలో మరో పిట్టకూడా కీచుకీచుమంది. ఏవిటని చూసే రవ్వలకొండ చేతిలో అలుగ్గుడు మధ్య ఓ పిట్ట మూడురంగుల్తో ముద్దుగా ఉందది. గిలగిల్లాడుతోంది. పక్కనున్న జామచెట్టుమీంచి మరోపిట్ట గాభరాపడి రివ్వున పదడుగులు పైకెదగిరి మళ్ళీ చెట్టుమీద వాలి తన (ప్రియుడా? ప్రేయసా?) నేస్తం కోసం విలవిల్లాడిపోయి గోలగోల పెట్టేసింది.

ఆ సమయంలో మధ్యాహ్నం తోడిపోసుకున్న నూతి నీళ్ళల్లా గాలి చల్లగా హాయిగా ఉంది శీతాకాలంలో వేసుకున్న చలిటోపీలా ఎండ వెచ్చగా సుఖంగా ఉంది. గంగతో కడిగినట్టుగా ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. పండిన పొలాల్తో భూమంతా బంగారంలా ఉంది. అల్లంత దూరంలో మామిడి తోటలు నందనవనంలా ఉన్నాయి.

మరి అలాంటి సమయంలో అలుగుడు దెబ్బ తమ మీద పడుతుందని పిట్టల జంటకి తట్టలేదు. అవి గొంతుకలు చించుకుని గోలపెట్టి భగవంతుణ్ణి ఎలుగెత్తి ప్రార్థించాయి.

పిట్టని "ఒగ్గిరా" అన్నాడు భగవంతుడు నూకరాజు ద్వారా. రవ్వలకొండ ఒగ్గలేదు. చేతిలో ఉన్న పిట్టని చెట్టుమీదున్న పిట్టకి చూపించి ఊరించడం మొదలు పెట్టాడు.

అప్పుడు నూకరాజేం చేసేడంటే పక్కనున్న కర్రతీసి రవ్వలకొండ చేతిమీద సడెన్‌గా బలంగా కొట్టాడు. ఆ కొట్టడంలో ఇద్దరూ కుస్తీకి దిగిపోయి నేలమీద పడిపోయి చిక్కుపడిపోయారు. 'పెద్దోళ్ళొచ్చి' ఇద్దర్నీ తన్ని

విడిపించవలసొచ్చింది. కానీ అదంతా వేరే సంగతి ముందా పిట్టల జంట తుర్రున పైకెగిరి రెక్క సాచి నందనవనంలోకి ఎగిరిపోయింది. నూకరాజుకి ఆనాటి విషయమంతా గుర్తుకొచ్చి, ఆ దృశ్యం అంతా కళ్ళకి కట్టినట్టయింది.

ఆనాడు అలుగ్గుడలో పిట్టని పట్టుకున్న రవ్వలకొండ ఇప్పుడు పట్నంలో పోలీసు జవానుగా ఉన్నాడు. ప్రస్తుతం అప్పాయమ్మ ఇంటిముందు మంచం మీద తాజాగా రాజులా కూర్చున్నాడు. అతని నోట్లోంచి సూటిగా పైకొచ్చే సిగరెట్టు పొగ రంగుల మేఘంగా అల్లుకుని వన్నెలూ చిన్నెలూ తెచ్చుకుని వయ్యారంగా నాట్యం చేస్తోంది రవ్వలకొండ కాలుమీద కాలువేసుకుని రెండు చేతులూ వెనక్కి ఆనించి, తలపైకెత్తి, సిగ్రెట్టుని నోట్లో నిల్చోబెట్టి, చూరుకిందకి వారచూపు చూస్తున్నాడు.

ఈ కథకి రవ్వలకొండ విలననే సంగతి వేరే చెప్పనక్కర్లేదు.

చూరుకింద గుమ్మంలో దీపపు వెలుగులో మెరిసే నాగరత్నం కళ్ళు కాంతిపుంజాల్ని వెదజల్లుతున్నాయి. ఆమె కళ్లనిండా రవ్వలకొండే ఉన్నాడు. ఆమె మనసు అటు ఊగిందనడానికి పెద్ద తార్కాణం ఏమీ అక్కర్లేదు. ఆమె వొక్క చూపు చాలు కథంతా తెలియడానికి. నూకరాజు మానసికంగా కుప్పకూలిపోయాడు. బంగారు పువ్వుక్కూడా పురుగుపడుతుందని అతననుకోలేదు.

అతనిరాకని అప్పాయమ్మ చూడలేదు. అతణ్ణి రవ్వలకొండ గుర్తించనేలేదు రాకపోకలు గమనించే అవస్థలో నాగరత్నం లేనేలేదు. దగ్గే ముసలాయన మాత్రం నూకరాజుని చూసి పలకరించాడు. అంతట అప్పాయమ్మ కూడా అతణ్ణి చూసి, పోయిన పెన్నిధి తిరిగెలా వచ్చిందో జరిగిన సంగతేమిటో అంతా చెప్పింది.

మేస్త్రి దగ్గరకి నూకరాజు వెళ్ళొచ్చేలోపున "అంతా రొండు మినేట్లలో చెటిల్మెంటయిపోనా"దట

"ఈ జవాను బాబు దరమదాత – దేవుళ్ళా ఒచ్చిపడి పేనానికి పేనం అడ్డేసి పిల్లని బైటకి లాగేసి"నాట్ట.

"ఇనకాస్ పెట్రో ఏటో, ఆ మాటే నాకు రాదు. ఆ బాబు పేరేటి బాబూ?" అనడిగింది అప్పాయమ్మ కొండబాబుని.

"సబినస్పెట్రు" అన్నాడు కొండబాబు

"అవునా ..బాబే" అంది నాగరత్నం

"అది ఆ బాబుతో ఈ బాబు, సంగతేటో అసలేటి జరిగిందో ఏటో, అంతా టకాల్ టకాల్మని మూడు ముక్కల్లో సెప్పేసినాడు 'పిల్ల చూస్తే ఒట్టి ఎర్రిగొర్రె ' తల్లి సూస్తే దిక్కుమాలినముండా, ఆ సారా అంటే యేటో సారాయేపారం అంటే ఏటో ఆళ్ళెరగరూ, ఎండాడముండా మాటొగ్గేసి పోనాదిగాని ఈ పిల్లకి సారా అంటే సూపేనేదు" అని ఆ పెద్దబాబుతో సెప్పేసి ఆ బాబు నొప్పించి పిల్లనిడిపించుకొచ్చినాడు ఈ బాబే ' అని చెప్పి రెండు చేతులూ ఎత్తి జోడించి రవ్వల కొండవైపు తిరిగి "రచ్చించినావు కొండబాబూ రచ్చించినావు యెయ్యి దేవుళ్ళతో సమానం నువ్వు" అంది అప్పాయమ్మ. ఒక పోలీసువాడు వెయ్యి దేవుళ్ళతో సమానమనే సంగతి నూకరాజు కింకా తెలీదు.

జరిగిన సంగతంతా చెప్పాక అప్పాయమ్మ ఇంకా ఏమన్నదంటే "నూకరాజుబాబూ, జవాన్ గోర్ని ముందే ఎరిగుంటే అప్పుడే ఎళ్ళి ఆ బాబు కాళ్ళట్టుకుందువు ఎడంసేత్తో. ఈ బాబిప్పుడే ఈ సిక్కంతా ఇడదీసేసాను. అసలప్పుడీ సిక్కేనేకపోను" అంది అప్పాయమ్మ.

అయితే 'ఈ సిక్కంతా ఎలా ఒచ్చిందో' అప్పాయమ్మకీ తెలీదు, నూకరాజుకీ తెలీదు అధికార్లనే వాళ్ళుంటారని వాళ్ళకి తెలుసుకాని, అధికార్లకి కత్తులుంటాయనిగాని అవి రెండు వైపులా పదునుగా ఉంటాయనిగాని వాళ్ళకి తెలీదు. కోటీశ్వరన్‌గారు నీకంట పడకుండా నిన్ను గుమ్మంలోంచి తరిమికొట్టగలడు, లేకపోతే నీ చేత పదిరూపాయలు పెట్టి నీ చేత కాళ్ళు పట్టించుకోనూగలడు. మంత్రిపుంగవుడు నిన్ను కొమ్ముల్తో పొడవగలడు. కాకపోతే, పాలకుల ప్రతినిధి కాబట్టి నీకు పాలిప్పించి సాకనూగలడు. న్యాయాధిపతి నీమీద వచ్చిన సాక్ష్యాన్ని నమ్మనూగలడు, నమ్మకపోనూగలడు. రక్షకభటుడు నీమీద లేని నేరాన్ని సృష్టించగలడు. ఉన్న నేరాన్ని మాఫీ చెయ్యగలడు. పక్క సందులోని గూండా నీ ఇంటిమీదకి రాళ్ళు రువ్వించనూగలడు. రువ్వినవాణ్ణి తిప్పి కొట్టనూగలడు. వాళ్ళందరూ కూడా నిన్ను తహతహలాడించగలరు లేకపోతే మేల్ మేలని నీచేత చేయెత్తి దండాలు పెట్టించుకోనూగలరు.

వెర్రిగొర్రెలు నువ్వు. వాళ్ళు కాదు.

అందుచేత ఆనాటి ఆ వెన్నెలరేయి రవ్వల కొండకి జేజేలు కొట్టి బాజాలతో వెళ్ళింది.

మర్నాడు సాయంకాలం మార్కెట్టునుంచి చేపలు కొనుక్కుని ఒస్తూన్న నాగరత్నం నెత్తిమీద కిరీటం పెట్టుకు నిలుచున్న కొండబాబుని చూసి పకోడీల దుకాణం పక్క ఆగి అతనివైపు ఓరగా చూసింది. రవ్వలకొండ ఆమె దగ్గరకి వెళ్ళి పలకరించి మొన్న రాత్రి సినిమాలో నాయకుళ్ళా నవ్వునవ్వి, ఆ నవ్వులో ఆమెకి కితకితలు పెట్టి చివరకామెని సాగనంపి వచ్చీరావడంతో మరో నెంబరు టోపీ అతణ్ణి వీపుమీద సెభాషని చరిచి,

"బలేపిట్టని పట్టేవే" అన్నది.

"మరి, కిస్తా ఎలాటి కిస్తా ఏసేననుకున్నావ్?" అన్నాడు రవ్వలకొండ.

"ఏటాకిస్తా?" అన్నాడు రెండో జవాను

అంటే అంతా చెప్పాడు రవ్వలకొండ

అప్పుడా మరో నెంబరుగల రెండవ జవాను ఆశ్చర్యపోయి,

"ఎనకనించి గోతులో తోసేయడవూ నువ్వే? ముందుకొచ్చి సెయ్యట్టుకు లెగదియ్యడవూ నువ్వే?" అన్నాడు.

"గోతులోకి తొయ్యకపోతే సేతిలో కెలా ఒస్తందనుకున్నావ్?" అని ప్రశ్నించాడు రవ్వలకొండ

మరో నెంబరుగల టోపీగలవాడు అంతట ఒక్క క్షణం సేపు గుడ్లు పెద్దవి చేసి అరక్షణంసేపు ఆలోచించి, తలనూపి,

"అన్నేయవైతే అయిందిగాని, గొప్ప అరేంజిమెంటు చేయిస్సినావురా. నీ దగ్గర ఎవడాడు? శకుని మావ.. శకుని మావ కూడా నీ దగ్గిర బలాదూర్" అని మెచ్చుకున్నాడు. అతని కళ్ళు ఆనంద బాష్పాలతో నిండిపోయాయి

మొన్నటి నాయకుడి నువ్వు మళ్ళీ నవ్వాడు రవ్వలకొండ. నవ్వుతూ ఏమన్నాడంటే "అయి మనకి తెల్లోడిచ్చేడ్రా" అన్నాడు

"తెల్లో డేటిచ్చాడు మనకి?"

"ఫుల్ పవర్స్ పులి పవర్లిచ్చేడు. అంచేత, పట్టుపట్టడం మనవే ఇదుపు ఇడవడమూ మనవే. అంతా మనిష్టం మనకత్తెలాటికత్తో ఎరికా? మన కత్తికి రెండేపులా వాడే. గేపకవుంచుకో" అన్నాడు రవ్వలకొండ.

మరో నెంబరు జవాను కొత్తగా సర్వీసులో చేరేడు. గురూపదేశాన్ని గుర్తుంచుకునే ఉంటాడు.

అందుచేత, నాగరత్నం ఆవిధంగా వలలోపడి, గాలిలోపడి చివరకి జవానుగారి వళ్ళోపడింది. ఆమె అలా రవ్వలకొండ వళ్ళో పడగలదని అనుకున్నాడు కాని పడిపోయిందని తెలుసుకోలేదు నూకరాజు. ఆమె తనకి ఎడంగా పోతోందని గ్రహించాడు, కాని ఆమెని తిరిగి దగ్గరకెలా తెచ్చుకోవాలో తెలుసుకోలేకపోతున్నాడతను. *లోకం నైజం తెలిసినవాడంత కష్టపడడు. ఉపాయం ఎరిగినవాడు కష్టపడడు. కపటం తెలిసిన వాడూ అంత కష్టపడడు.* నూకరాజు మాత్రం చాలా బాధాపడ్డాడు. అయితే, ఆ బాధ ముసురు ముసురుగానే ఉంది చివరకోరోజున అది తుపానుగా మారింది.

రాత్రి డ్యూటీ దిగి ఇంటికొస్తున్నాడు నూకరాజు. రెండో ఆట సినిమా విడిచి పెట్టారు. జనం చాలా మంది వెళ్ళిపోతున్నారు. అతనూ సినిమా గేటు దాటేసరికి జనం పల్చబడ్డారు. గేటు దగ్గరుండే రిక్షా గుంపు చెదిరిపోయింది. అప్పుడు చూసాడు నూకరాజు.

పక్కనున్న ఓ కిల్లీ కొట్టు దగ్గర సిగరెట్టు అప్పుడే ముట్టించి చకచక ముందుకి నడిచాడు మఫ్టీలో వున్న రవ్వలకొండ, అతని మెళ్ళో పాములాటి మఫ్లరుంది. చేతిలో వజ్రాయుధంలా ఓ టార్చిలైటుంది. దుకాణానికి పదడుగుల దూరంలో ఓ ఆడమనిషి నిల్చుని అతనికోసం నిరీక్షిస్తోంది. ఆమెని చూసి నాగరత్నం అనుకోలేదు నూకరాజు. ఆమెని పోల్చగానే అతని వళ్ళంతా గజగజ వణికింది. ఆమె పూర్వం ఎలా ఉండేదంటే పొద్దున్నే పూసిన సొగసైన పువ్వులా ఉండేది. ఇప్పుడామె దీపాల వెలుగులో వజ్రాల విగ్రహంలా కనిపిస్తోంది.

అలా నిల్చుండిపోయాడు నూకరాజు. వాళ్ళతణ్ణి చూళ్ళేదు. ఆమెకి దగ్గరగా వెళ్ళి రవ్వలకొండేదో అన్నాడు ఆమె కూడా ఏదో అంది. రెండడుగులు ఇద్దరూ ముందుకి నడిచారు. మరో మూడడుగులు ముందుకి నడిచి రిక్షాని కేకవేసాడు. జబ్బపట్టుకుని నాగరత్నాన్ని రిక్షా ఎక్కించి తనూ అందులో కూర్చున్నాడు రవ్వలకొండ. రిక్షా కదిలింది.

వాళ్ళిద్దరూ నడుచుకు వెళ్ళిపోయినా బావుండునేమో కానీ ఆవిధంగా జంటగా రిక్షాలో వెళ్ళడం చూసిన నూకరాజు వాళ్ళిద్దరి సంబంధాన్ని కళ్ళారా చూసినట్టుగా బాధపడ్డాడు. అతనికి కడుపులో దేవేసినట్టయింది. అతని కాళ్ళకింద భూమి

వణికింది. నీరసంగా కిల్లీ కొట్టుదాకా నడిచి అక్కడ పైనున్న బల్లమీద కూర్చుండిపోయాడు. అయిదు నిమిషాలసేపు అలానే ఉండిపోయాడు.

నూకరాజుకి తల దిమ్మెక్కిపోయింది. అతను వెలిగించుకున్న జ్యోతులన్నీ అకస్మాత్తుగా అతని కట్టెదుటే ఏట్లోకి దిగిపోయి ఆరిపోయాయి. అతను వేసుకున్న రంగుల డేరా అతని కళ్ళెదుటే మండి మాడి మసైపోయి మాయమైపోయింది. అతను వేసుకున్న పూలతోట అరక్షణంలో పాములపుట్టగా మారిపోయింది. అతనికి తూర్పు దిక్కు ఎటో వెళ్ళిపోయి పడమట దిక్కు ఎదురొచ్చింది. అతని వళ్ళంతా జలదరించింది. అతని మనసులో తుఫాను రేగి చెలరేగింది.

కిల్లీకొట్టువాడు దుకాణం మూసేయడానికి ముందు ఆరోజొచ్చిన డబ్బులు లెక్కపెట్టుకుంటూ దబ్బున ఏదో పడ్డ చప్పుడు చెవిని పడీపడ్డంతో తుళ్ళిపడి తలెత్తి చూసాడు. చూస్తే కొట్టుముందర బల్ల తిరగబడిపోయింది. పదిగజాల దూరంలో హార్బరు కళాశీ ఒకడు పులిలా పరిగెడుతున్నాడు. పదినిమిషాల తరవాత, లేక పదినిమిషాల్లోపునేనేమో దివాంజీగారి ప్రహరీగోడపక్క వెన్నెల కూడా చొరలేకుండా పాపంలా పెరిగిన చెట్ల దట్టపు చీకట్లో రోడ్డుమీద ఓ రిక్షా తిరగబడిపోయింది, ఆ రిక్షావాడు బాబో బాబో అనుకుంటూ పరిగెట్టి పారిపోయాడు, ఆ వెంటనే రూళ్ళకర్రతో కొబ్బరిపీచుమీద కొట్టినట్టుగా కొద్దిసేపు చప్పుడయింది, ఓ మగవాడి మూలుగూ, ఓ ఆడమనిషి ఆర్తనాదం చెట్ల నీడల్లో చిక్కుకుపోయి, చీకట్లో క్షీణించి పోయాయి.

పావుగంట తరవాత ఊరవతల పాకవతల ఇసక మైదానంలో జంట తాటిచెట్ల దగ్గర కూర్చునున్నాడు నూకరాజు. అతని పక్కనే రక్తంతో తడిసిన టార్చిలైటొకటి ఇసకలో పడుంది.

రాత్రి రెండుగంటలు దాటింది. చల్లగాలి చేసే సవ్వడి తప్ప మిగతా అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

అలిసిపోయిన వాళ్ళూ, అంతా పోయినవాళ్ళూ, మరింక ఎత్తిల్లనివాళ్ళూ, దెబ్బతిన్నవాళ్ళూ, దరిద్రులూ, దౌర్భాగ్యులూ ఎలా కూర్చుంటారో అలానే మోకాళ్ళమీద తల పెట్టుక్కూర్చున్నాడు నూకరాజు.

ఒక్కసారి కాబోలు తలెత్తి చూసాడు.

అతని చుట్టూ ఉన్నది ఎడారి కాదు. అక్కడ మండుటెండాలేదు.

అది స్మశానమేంఈ కాదు. అక్కడ తుఫానూలేదు. ఆనాడూ నాకు తెలిసిన పెద్దమనిషి చెప్పిన ప్రకారం నేను వర్ణించాలనుకున్నట్టుగా అది ఆవిధంగా లేనేలేదు.

అతని చుట్టూ అదంతా ఎలా ఉందంటే స్వర్గంలో భాగంలా ఉంది.

వర్షం పడి బంగారుపొడి రాలినట్లుగా మైదానమంతా మిలమిల మెరుస్తోంది. పాలరాతి మందిరంలో నీలిరంగు దీపంలా వెన్నెలంతటా నిగనిగలాడుతోంది. ఎన్నెన్నో పూలతోటల్ని ముద్దులాడొచ్చినట్లుగా చల్ల గాలి కమ్మకమ్మగా వీస్తోంది.

అక్కడదంతా మోహనంగా దివ్యంగా ఉంది. అది నువ్వెప్పుడో చూసిన చక్కని బొమ్మలా ఉంది. అది నువ్విదివరకెన్నడూ చూడని మనోహరమైన చిత్రంలా ఉంది.

ఆ సమయంలో వెన్నెలతో నిండిన నూకరాజు కళ్ళు మాత్రం మరుగు నీళ్ళతో నిండాయి. మరుగు నీళ్ళతో నిండిన అతనికళ్ళు మంటలతో మండాయి.

అవునంతే మరి అలానే జరుగుతుంది.

మెరిసే నీకళ్ళంట చుక్కచుక్కలుగా నెత్తురంతా రాల్తుంది. బంగారు చేల మధ్య బ్రతికే నీ బ్రతుకంతా బూడిదపాలే అవుతుంది.

నువ్వు నిలబెట్టుకున్న నీ ఇల్లొకనాటి శరద్రాత్రిలో చల్లగాలిలో వెన్నెల తడిలో భగ్గునమండి తగలడుతుంది. నీ కాపురమంతా చప్పున కాలి చల్లారుతుంది. భగవంతుడు దయతో సృష్టించిన ఈ దివ్యలోకంలో నీకు ఆఖరికి దిక్కుమాలిన చావు దక్కుతుంది. అవును. మరి అలానే జరుగుతోంది కదా!

COMMENTS